

En gutt på 10 år fikk spørsmål om han visste hvem som er de tre personene i guddommen. Han svarte: Det er Faderen, Sønnen og Den hemmelige ånd.

Ofte kan det ligge en dyp sannhet i det som i første omgang virker som en forsnakkelse eller kanskje en misforståelse.

Det er mange av oss som kan ha problemer med å forklare hvem og hva DHÅ er. Derfor treffer kanskje uttrykket «Den hemmelige ånd» bedre enn det vi tenker i første omgang.

DHÅ er som vinden, den er ikke synlig, vi kan derfor ikke se den. Men vi ser Åndens virkninger, både i naturen og i menneskers liv.

Den aller største og viktigste oppgaven som DHÅ har, er å vise oss Jesus Kristus, hvem HAN er og hva HAN har gjort for oss. Slik at vi kan forstå at Jesus er den levende Frelser og at vi kan tro på Ham og følge ham i dag, og hver dag.

DHÅ er gitt til hver enkelt kristen, og til hans kristne menighet. Ja, vi ser og erfarer hva Ånden gjør i dag, vi ser åndens frukter, her hos oss, og rundt om i verden, der evangeliet forkynnes og sakramentene forvaltes. Han, den hellige ånd, er altså midt iblant oss, her vi er samlet i Jesu navn. La oss derfor reise oss og synge vårt festvers, på nr. 134.

Johannes 20,19-23

Det var ikke akkurat noen halleluja-stemning hos disiplene etter Jesu oppstandelse. Nei, de var på defensiven. De var ikke bare usikre, men forvirrede og mismodige. Frykten hadde fått overtaket. Forsikringen fra Peter noen dager tidligere om å våge alt for Jesus, hadde ingen realitet. Disiplene var mer opptatt av å redde sitt eget skinn. Derfor hører vi i dagens tekst at de, av frykt for jødene, hadde stengt dørene. Det er ikke rart at de tenkte: Når Jesus hadde fått en slik forferdelig behandling som endte med korsfestelse og død, hva kunne de - som hans venner - nå få oppleve? Represalier etter anklager om likrøveri var også en trussel. Derfor mente disiplene at de burde gå i dekning, bak lås og slå. Og det gjorde de.

Men hva skjer? Jo, til disse disiplene, som hadde sviktet Jesus og vendt ham ryggen og nå hadde stengt seg inne av frykt, til dem kommer den korsfestede og oppstandne, den levende Jesus, for å gi dem hva de trenger, for tro og liv!

Det er spesielt to ting denne teksten peker på, som Jesus gir:

For det første: Han gir, ja, han byr sin fred: Fred være med dere, sier Jesus til sine disipler. Og som vi hører: Han gjentar det også: Fred være med dere!

Det er mer enn et ønske, han erklærer at freden er et faktum, ja at en fredstilstand er etablert. Her gjelder det å tenke rett:

Når vi hører ordet fred, tenker vi horisontalt: Fred som en indre følelse og opplevelse, eller en ytre fred, mellom mennesker, eller mellom land og folk.

Men fred i bibelsk mening har et annet utgangspunkt. Det er den vertikale linjen som er den avgjørende, det gjelder oppover, til Gud. I det forholdet er det et stort problem, slik som Romerbrevet 5,10 uttrykker det: Vi er alle GUDS fiender på grunn av våre synder.

Det er alvor! Gud må stenge oss ute fra sin himmel, ja, han må forkaste oss – fordi han er hellig og ikke tåler synd. Derfor holder ingen av oss mål, ikke engang det frommeste menneske.

Når Jesus kommer med sin fredshilsen innebærer det at det som skiller oss fra Gud, er tatt bort! Både synden, døden og Guds vrede og dom.

Hvem har tatt alt dette bort? Er det vi som har gjort det? Nei, det har Jesus gjort, med sin stedfortredende lidelse, død og oppstandelse.

Legg merke til at når Jesus gir sin fredshilsen, så viser han til naglemerkene i sine egne hender og såret i sin side. Det er det sterkeste vitnesbyrd om at verdens synd er sonet og menneskeslektens skyld betalt.

Profeten Jesaja hadde allerede 700 år før Kristi komme forkynt: «Straffen ble lagt på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom»

Derfor kan Jesus si til sine disipler etter at frelsesverket nå er fullført: Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir (Joh 14,27)

M.a.o.: disiplene som ikke har fortjent annet enn vrede og straff på grunn av sine synder, tilbys, eller skal vi heller si: gis fred i forhold til den hellige Gud.

Det skjer utelukkende fordi Jesus Kristus med sin stedfortredende straffelidelse har seiret over synden, døden og djevelen, en gang for alle.

Derfor er det ikke annerledes i dag. Jesus kommer også til oss, og gir oss sin fred. Vi som vil være hans disipler, men som bak de fine ordene og den pene fasaden kjenner tvilen, synden og nøden. Vi som har sveket ham og vendt ham ryggen. Vi som både bokstavelig og i overført betydning kan sitte bak stengte dører og tenke at det sikreste er å trekke seg tilbake.

Legg merke til: Disse disiplene, som kjenner på synd og ufullkommenhet, vil HAN ha fellesskap med. Ja, han kommer med det som vi til alle tider trenger, og som vi kan bygge livet vårt på, det som holder i liv og død: Ikke den fred som vi forsøker å skape eller verden vil gi, men Jesu fred, som han formidler. Og som bare han kan gi!

Derfor er pinsedag ikke tiden for stengte dører, det er de åpne dørrers dag, og vi kan tilføye: også de åpne vinduer. Slipp lyset inn. Slipp nåden inn. Ta til deg ordet om Hans fred, som vi kan eie i tanke og tro, i hjerte og sinn. Selv om vi tviler og er usikre, selv om kjenner på utilstrekkelighet og mangel på så mye. Ja selv om vårt hjerte fordømmer oss, er Kristus større enn vårt hjerte. Vi kan få eie Guds fred, med alt hva det innebærer. Og som gis oss uforskyldt av bare nåde.

Derfor kan vi si: Pinse er livets og håpets høytid! Fordi vi eier fred med Gud i troen på Jesus Kristus. Skal vi rope et tydelig halleluja? HALLELUJA!

For det andre: Prekmenteksten i dag viser til et oppdrag: Et oppdrag som er tydelig og definert: «Liksom Faderen har sendt meg, sender jeg dere». Tankelinjen er sterk: Liksom Faderen har vært med Sønnen under hans sendelse, slik er også Sønnen med sine disipler videre.

Er det mulig? Ja, ved Den hellige Ånd. Ta imot Den hellige ånd, sa Jesus til sine disipler. Det er åndens tid.

Legg merke til: Det er ingen pause mellom at Jesus påminnte disiplene om frelsesverket, ga dem sin fredshilsen, sendte dem ut, lovte dem kraften og ga oppdraget. Alt dette hører på det nøyeste sammen.

M.a.o.: Den hellige ånd setter himmel og jord i bevegelse. Som vi ser i NT: Ånden gjør engstelige disipler til frimodige og sterke Jesusvitner. Disiplene er villig til å ofre alt, ja endog sitt eget liv, for å proklamere evangeliet til de mennesker som de møtte.

P.g.a. DHÅs virksomhet har evangeliet nådd videre gjennom kirkens historie, helt til oss i dag.

Nå sender Gud sin ånd og utrustrer OSS til å bringe denne freden som bare Jesus har og gir, videre til nye mennesker, til nye slekter og til de unådde folkeslag.

Som en har sagt: Påskens drama og begivenheter er ikke uten adresse, fruktene skal utdeles direkte, til hvert enkelt menneske.

Det skjer på Jesu vegne: «Jeg sender dere», sier Jesus i dagens tekst: Dersom dere tilgir noen deres synder, da er de tilgitt. Dersom dere fastholder dem for noen, da er de fastholdt

M.a.o. oppdraget går ut på å forkynne lov og evangelium, synd og nåde.

Den kristne kirke har fått nøkler til å åpne stengte dører, dele ut tilgivelse for synder og forkynne frihet fra frykt. Både forkynnelsen, sjelesorgen og skriftemålet skal sette mennesker i frihet, de skal få komme til Jesus, gi fra seg sin synd og få tilgivelse.

Men Kristi kirke kan ikke tvinge folk til å gi fra seg sin synd, eller presse tilgivelsen på folk. Om mennesker ikke vil be om syndenes forlatelse, men fortsatt ønsker å leve i motsetning til Guds åpenbarte vilje, forblir de i mørket og under Guds dom.

Derfor kan en sann kirke aldri velsigne synden, men må fastholde, det vil si binde syndene, til de som ikke vil omvende seg. En kirke som ikke kan si nei, kan heller ikke si ja.

Den avgjørende kampen gjennom kirkens historie står dypest sett om den dyre nåden. For ingen kan komme inn i kirkens sanne felleskap - inn i Gudsfolket - uten ved omvendelse og avløsning. Ingen tilgivelse kan gis uten at syndene erkjennes og bekjennes.

Kirkens oppgave er å gjøre dette gjeldene - ikke bare i forkynnelsen fra prekestolen, men også ved døpefonten og nattverdbordet. Ikke med den hensikt å straffe ubotferdige mennesker, men slik at de kan forstå syndens alvor og vende om! Det er det Gud vil!

Vi kan tilføye: Ikke alle i en menighet er kalt og innsatt som hyrder og lærere – og har dermed fått et spesielt ansvar når det gjelder å forvalte disse nøklene. - Men alle troende har fått del i det alminnelige prestedømme, i å vitne og dele evangeliet, gjennom våre ord og med våre liv, og som eksempler, i forvaltning av tid og penger, og alt det Gud ellers har gitt oss.

Fortsatt kaller og sender den levende Kristus oss med sin kraft og fred. Tenk hvilket stort oppdrag vi har fått: Liksom Faderen har sendt meg, sender jeg dere! Han gir sin hellige ånd, - den hemmelige ånd - som setter oss i stand til å formidle evangeliets hemmelighet. Ja, slik at vi kan bære vitnesbyrdet om Jesus videre, i ord og gjerning. Til nær og fjern. I trofast forbønn og givertjeneste. Og holde ut, og holde fram, også der det kan se som mørkets ut.

Spørsmålet blir derfor: Er du bevisst på oppdraget og har du funnet din plass i dette?

Vi er kalt til å gå til våre medmennesker, til dem som er elsket av Gud, men som ikke har sett Kristi ansikt og hans naglemerkede hender og sidesår. Og dermed heller ikke har forstått og tatt imot at Jesus døde også for dem!

Til sist: Synd ødelegger både mennesker, menneskers relasjoner til hverandre og til alt det skapte. Men tilgivelsen ved Guds ånd gjenoppretter og seirer over synden og dens makt. Det er en ny skapelse på gang. - Og en dag gjør den treenige Gud alt nytt, ved sin Hellige Ånd. Som en kristen tilhører du det seirende laget! - Til ære for F, S og DHÅ.